

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS OADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

PLATJA DE BANYS

—¿Aquest es aquell que feya 'l mort á prop teu?

—¡No tant el mort com tú 't pensas!

CRONICA

L'arribada del cardenal Cassanyas á Barcelona vá tenir molts punts de semblansa ab la de qualsevol dels homes polítics de primera talla dels que tur- nan en lo remenament de las cireras. Recepció profana, mundanal, sense una aroma de sentiment religiós: recepció animada pels acorts de la banda municipal que vá tocar una darrera de l'altra tres mar- xas diferents, la de Infants, la Papal y la Real, (*papas y realitats*, dos ideas intitéticas); recepció caracterisada pel rebullici del numerós concurs que no cabia en l'esquifit andén de la Estació de Fran- sa, y entre 'l qual á mes dels cap-padres de la ban- ca israelita que solen promiscuar barrejant los séus negocis ab sos alarts de devoció externa, s'hi ve- yan numerosas damas, fillas llegítimas de nostra mare Eva, que plenas de curiositat se dalian per veure si un cardenal es un home com els altres....

En cambi, ni un pendó, ni una imatge, ni un ciri, ni una glopada d'encens, ni una capa pluvial, ni 'l tálem.... Res, en fi, que recordés la presencia de la Santa mare Iglesia, de la qual lo nou purpurat deu ser considerat desd'ara com un dels fills més pre- dilectes.

Sols al lluny se sentia l'eco de las campanas.... Totas van repicar, menos una: la *Campana de Gra- cia*.

* *

La comitiva vá posarse en marxa seguint la ca- rrera previament anunciada. Ocupava 'l príncep de la Vall d'Andorra un carruatje nou de trinca, ab la caixa y las rodas pintadas de color de púrpura.... y del mateix color si fá no fá eran las galtas del bisbe Catalá, que junt ab l'arcalde feya costat al cardenal hoste seu, si en altre temps rival, durant la séva es- tancia á Barcelona.

Al pas de la comitiva vaig recullir lo següent diá- lech:

—¿No troba qu' es molt extrany que per rebre á aquest sant home, no s' haja organísat una pro- fessó?

—Si senyor que hi ha professó, pero no es vista.... La professó al bisbe de Barcelona li vá per dintre.

Y tenia rahó quí aixís parlava: lo color de púrpu- ra de sas galtas, únicament podia ser efecte de la resplandor de las hatxas.... interiors.

* *

Una de las cosas que mes han eridat l'atenció del públich es lo carácter dels obsequis y festeigs tri- butats al nou cardenal de la Seo de Urgell.

Al séu domicili, com si 's tractés mes que de un príncep de la Iglesia, de una diva de teatro, se l'hi han enviat flors, rams y toyas á profusió: fora de son domicili se li han dedicat banquetes succulents, serenatas ruidosas y hasta un simulacro d'extinció d'incendis á cárrech del cos de bombers....

Ab aixó no sembla sino que s' haja volgut dir:— Si algú té quía de palla y 's figura que se li encén, demani ausili, que 'ls nostres bombers no pecan pas de ineptes, ni de peresosos.

Entre tantas festas, ab franquesa, se n'hi ha tro- bat á faltar una, consistent en una corrida de toros de gala, ab canonjes en plassa. ¡Llástima gran que 'l Sr. Galindo, qu' en sa calitat de regidor formava part de la comissió organísadora de las festas carde- nalicias, haja tingut aquest olvit, perdent una nova ocasió de llahirse desde 'l palco de la presidencia. Pero tal vegada 'l Sr. Galindo vá pensar:—Tractant- se de un príncep de la Iglesia hem de ser humils; no convé fer gala de cap mérit... ni siquiera del ta-

lent taumáquich que m' ha concedit la divina Pro- videncia.

* *

Lo Saló de Cent de la Casa Gran, que torna á ser l'*Hôtel de ville*, ab lo seu *máitre de cuisine* y 'ls seus *garçons* corresponents, lo diumenje á la nit ofería un aspecte suntuós qu' enamorava.

Una gran taula magníficament parada esperava als convidats.

Lo simbolisme campejava per tot arreu. Tenia la taula la forma de U mayúscula, perque ab U mayúscula comensa la paraula Urgell... Algú creu que hauria sigut mes propi donarli la forma de S, en re- cordantsa de la Seo; pero vá observarse que las esses no es prudent recordarlas en los ápat de primera remullats per una gran profusió de vins exquisits. A la testera hi destacava un capelo cardenalici for- mat de clavells vermells y ab l' inicial C, feta de gardenias.... Per tot arreu flors y llums.

Lo *menú* era exquisit y també simbólich, desde 'l moment que comensava ab una *bisque d'ecrevi- ses cardinale*, que 'ls angelets del cel se 'n haurían llepat los bigotis.

Ab tals atractius no es extrany que ningú faltés á la llista: fins aquells regidors que may se deixan veure á la sessió, comparegueren tots á paladejar los primors culinaries de Mr. Martín y á saborejar lo *bouquet* dels vins estrangers *Madeira, Chablis, Chateau Margaux, Pomard y Champagne Duc de Montebello*.... als quals no entench perque no se 'n hi afegí ni una copeta del de dir missa.... Voldria saber per quíns ápat guarda Mr. Martín el *Lacri- ma Christi*.

Peró 'ls bons bocíns y 'ls bons tragos inspiran sempre 'ls bons discursos. Aixís ho demostrá l' in- signe cardenal fent gala de aquella forsa dialéctica ab que un día va derrotar á D. Joan Mañé y Fla- quer. Que ho digui sino 'l següent silogisme que no té volta de fulla:

«Si he llegado á obtener la honra de que S. S. me haya llamado á su consejo, cuando podía haber elegido á otros que tienen mayores merecimientos para obtener tal distinción, ha sido por mi profunda é in- quebrantable adhesión á la Santa Sede; y como los obsequios que se me tributan no son por mí sino por el puesto á que he sido elevado, luego todos cuantos toman parte en ellos demuestran su adhesión á la Santa Sede.»

Y com aixó dels silogismes tenen cert carácter contagiós, un regidor que no creu en res mes qu' en los bons bocíns, va formular *in mente* 'l següent, que no deixa de tenir gracia:

«Es aixís que menjant y bebent á expensas de la Pubilla, se demostra l' adhesió á la Santa Sede, *ergo* jo demostraré 'l meu catolicisme proposant al Ajun- tament que no 's despari may mes aquesta taula, per no incorre en tatxa de desafecció al cap visible de la Iglesia.»

* *

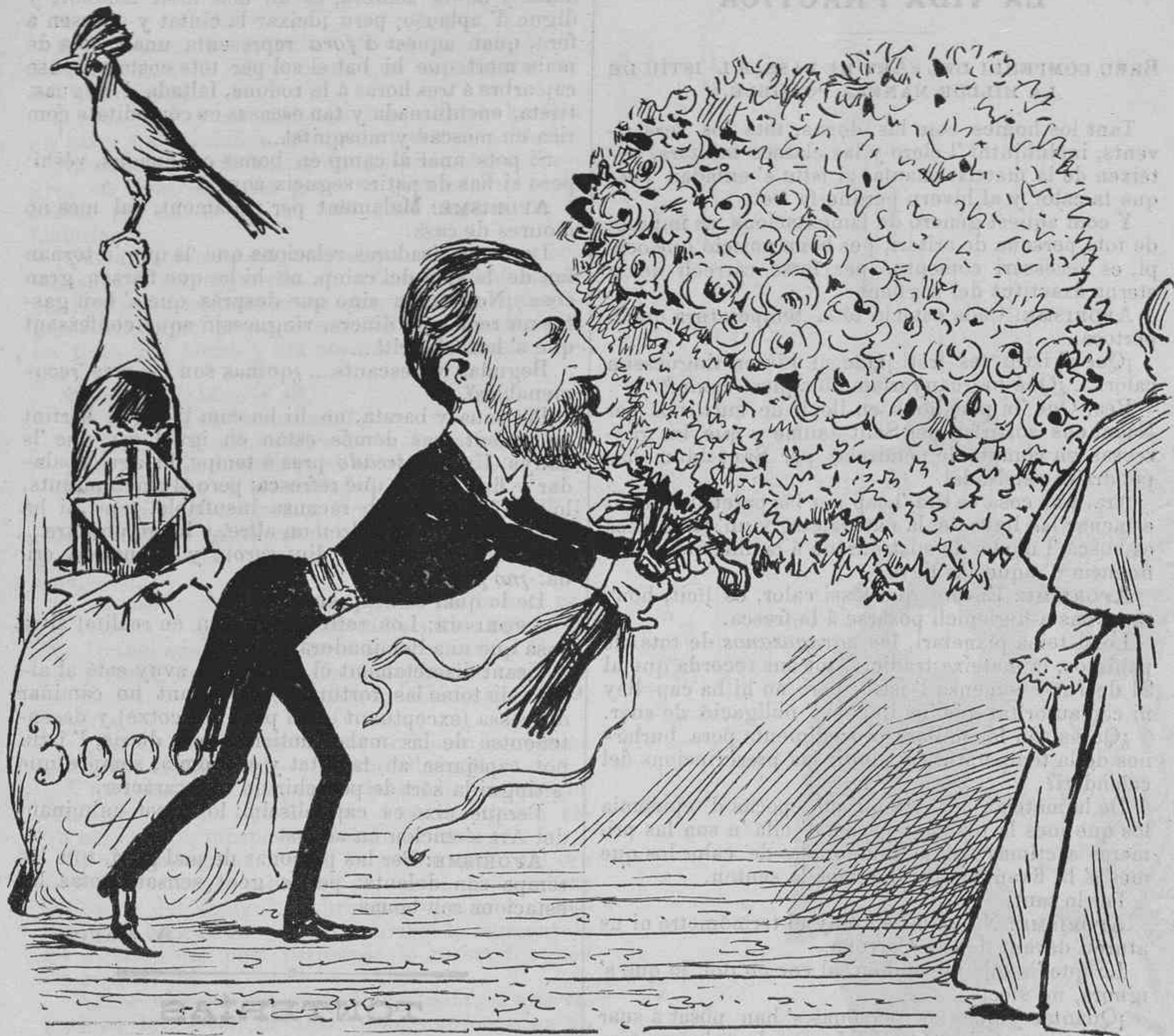
Hem dit que al ápat municipal no hi faltá ningú, y convé rectificar aquest concepte, ja qu' entre 'ls comensals no s' hi veyá al bisbe Catalá.

¡Pobre D. Jaume!.... Hasta 'l *Diluvi* l' ha pres pel seu compte dedicantli las següents ratllas:

«Cuando llegaron los guardias nobles portadores del bi- rrete cardenalicio para el doctor Casañas, el obispo de esta diócesis es aba *indispuesto*; cuando se verificaron en Seo de Urgel festejos para celebrar la elevación del doctor Casañas á la púrpura cardenalicia, el obispo Jaime estaba *indispuesto*; celebróse anoche el banquete ofrecido por la Corporación municipal al nuevo cardenal, y el doctor Jaime Catalá y Albosa, como las otras veces, *¡indispuesto!* ¿No pica ya en historia tanta *indisposición?*

¡Vaya si pica en historia!....

EQUIVOCACIÓ FLORIDA

—¡Cuydado, senyor Nadall!
No rellisquém avans d' hora...

¡Floretas á un cardenal!
¿Que 's creu qu' es una senyora?

Si la historia penetrés fins á lo mes íntim de l' ànima, registrant fins los fets mes recóndits dels personatjes, consignaria en sos anals un capítul interessant que podria titularse: *Neguit de bisbe...* a'go semblant á la poesia de 'n Frederich Soler titulada *Neguit de rey*.

Pintaria al venerable D. Jaume plé de corcor, contemplant al cardenal que té hostatjat á casa seva, fent grans esforços per apareixer seré y tranquil durant totas las horas del dia... pero á la nit, á l' hora del misteri en que tothom es á fer nonas, lo descriuria saltant del llit ahont no pot dormir, anar-se'n de puntetas á la cambra ahont l' altre té 'l capelo, pendre'l ab má tremolosa, retirarse sigilosament, colocarse davant de un mirall y emprobarse'l.

Lo vol de un mosquit rondinaire 'l posaria frenétich, espahordit: se treuria 'l capelo, giraria la vista, escoltaria pantejant... No es res... ilusions... Tornémhi.

«Faig probas de cardenal
y tinch un gran sobressalt
pèr si algun ximple m' atiba...
¿Qué 'm passa oh Deu meu?... No ho sé...

Jo á cap festa assistiré
perque tinch *neguit de bisbe...*»

P. DEL O.

À UNA URGANDA MOLT CONEGUDA

SONET.

Els dos preciosos ulls de l' Antonieta,
la rossa caballera de Sibina,
lo nas tan alabat de l' Ursulina,
la boca escultural de la Pepeta,

Els dos porta-arrecadas de l' Agneta,
las galdas de la bella Josefina,
el coll y el valent pit de Valentina,
el cos apretadet de Julieta.

De Lola els petits peus, de la Conxita
son mes gran atractiu, sas dos caderas,
el dot de la publilla de 'n Masperas
juntat ab la instrucció que te la Rita:

Si tot aixó tinguessis, lletja dona,
serias lo millor de Barcelona.

SALVADOR BONAVÍA.

LA VIDA PRACTICA

BREU COMPENDI DEL «ART DE PASSAR L' ISTIU DE LA MILLOR MANERA POSSIBLE.»

Tant los homes com las donas, tots los sers vivents, incluhinhi 'l clero y las classes militars, pateixen de la mateixa mania: al istiu s' enfadan per que fa calor y al hivern per que fa fret.

Y com aquest género de lamentacions es impropri de tota persona de criteri, per bona posició que ocupi, es necessari comensar per ferse càrrech de la eterna exactitut del següent

AFORISME: Cada estació té la temperatura que li pertoca.

¡Que al istiu fes fret! ¡Que al hivern tinguessim calor!... ¿Qué hi guanyaríam ab aquest cambi?

Res. Que 'ls panallons en lloch de surtirnos per Nadal ens sortirían per Sant Jaume y que las gaseosas en compte de pëndrelas per Sant Jaume las pendríam per Nadal.

Ara, una cosa es tirá 'l cap per las parets volguent esmenar las lleys de la naturalesa, y un' altra cosa es buscá 'l modo de sustréurens á la incómoda influencia d' aquestas lleys.

AFORISME: Encare que fassi calor, es lícit, honrat y hasta higiénich posarse á la fresca.

Lo sistema planetari, los *zaragozanos* de tots els pahissos, la mateixa tradició, tot ens recorda que al 21 de Juny comensa l' istiu; pero no hi ha cap lley ni cap autoritat que 'ns imposi l' obligació de suar.

¿Quíns son los millors procediments pera burlarnos de la temperatura y eludir las prescripcions del calendari?

De la mateixa manera qu' en épocas d' epidemia los que mes la temen y parlan d' ella 'n son las primeras víctimas, en la temporada de calor los que mes s' hi fixan son los que mes la senten.

Per lo tant,

AFORISME: No us miréu may el termómetro ni us aturéu davant de can Corrons.

Lo que 'ls ulls no veuen, al cor no dol; lo que s' ignora, no afecta.

¡Quántas y quántas personas s' han posat á suar repentinament al enterarse de que la columna termométrica marca vintisis ó vintivuyt graus!

No 'n feu cas d' aquestas falornias; al contrari, penséu que ab los graus del termómetro passa de vegadas lo mateix que ab los graus d' alguns militars, que 'n tenen mes dels que en realitat n' haurían de tenir.

Un dels medis de defensa que mes s' usan en la present estació son els banys.

¿Convé banyarse?

Si ho preguntéu al amo de la «Deliciosa» ó del «Neptuno», us dirá que sí; pero si busquéu los informes de l' experiencia, aquesta arronsará las espatllas y us responderá:

AFORISME: Un bany representa la probabilitat de sentir una mica de fresca mentres se 'l pren y la seguretad de tenir mes calor que avants quan ja s' ha acabat de pendre.

Induptablement, los banys que deuen produhir eficacia son los dels peixos. Estarse horas y horas al aygua, viure permanentment al mar, ha de proporcionar una frescura admirable; pero ¿á qué conduheix aixó d' estarnos mitj' hora ó un' hora entre las onas, pera corre després á tancarnos en un forn ahont ens rustím guapament á pesar de la remullada que acabém de darnos?

Es lo mateix que succeheix ab l' anar á fora.

Emigrar al camp pera passar l' istiu en un lloch elevat, fresch, d' espléndida arboleda, ayguas abun-

dants y molta sombra, es un acte molt laudable y digne d' aplauso; pero ¡deixar la ciutat y anársen á fora, quan aquest *á fora* representa una casota de maia mort que hi bat el sol per tots costats, sense cap arbre á tres horas á la rodona, faltada d' ayguas, trista, encufurnada y tan escassa en comoditats com rica en moscas y mosquits!...

Si pots anar al camp en bonas condicions, véshi; pero si has de patir: segueix aquest

AFORISME: Malament per malament, val mes no moures de casa.

De las encisadoras relaciones que 'ls que 'n tornan fan de la vida del camp, no hi ha que fiársen gran cosa. ¡No faltaría sino que després que s' han gastat un remat de diners, vinguessin aquí confessant que s' han aburrit!...

Begudas refrescants... ¿quínas son las mes recomenables?...

Per sana y barata, no hi ha com l' aygua sortint de la font. Las demás están en igual cas que 'ls banys. Un *mantecado* pres á temps, halaga 'l paladar y fins sembla que refresca; pero al cinch minuts, lo cos l' anyora ab racansa insufrible, y no hi ha mes remey que pendren un altre, y luego un altre... hasta que l' estómach diu: ¡prou! y la butxaca crida: ¡no puch mes!

De lo qual se desprèn que

AFORISME: Los refrescos no son en realitat altra cosa que una lleminadura.

Usant discretament el vano—que avuy está al alcans de totas las fortunas;—procurant no caminar depressa (exceptuant quan passi un cotxe) y desententense de las malas noticias dels diaris, l' istiu pot capejarse ab facilitat y economia, sempre que 's tingui la sórt de possehir un bon carácter.

Per que, aixó es capitalíssim; lo secret culminant del Art s' enclou en aquest

AFORISME: Per las personas de mal geni, tots los temps son dolents: per la gent sensata, totas las estacions son bonas.

A. MARCH.

TONTERÍAS

¡Qu' ets trapassera! Quant vull besarte
desseguit tapan tas mans bufonas
las rojas galtas, los ulls hermosos...
¡pro may la boca!

A uns per vici, á uns altres per capritxo,
als més buscant diners per gastá en flochs,
navas fa poch venent á la menuda
la vergonya y l' honor.

Mes avuy has trobat un vell prou tonto
per derrotar ab tú sos grapats d' or,
y exhibeixes en públich ta impudicia
venent l' honra al engrós.

Lo ser com una de tantas
no es pas lo mes trist, Pilar;
lo repugnant es que siguis
com una de tants.

Semblavas de tan casta
l' imatge del pudor.
Si alsava tas faldillas
lo vent, 'l peu bufó
fente ensenyar, quedavas
vermella de rubor.
¡Va bastar qu' un digués qu' érats mal feta
per ensenyarho tot!

JEP DE JESPU.

NO PRECIPITARSE!

Si n'estaven de satisfets los vehins del carrer del Espígul, ab lo crit y renom que havia agafat en Pep Granallada!

Perque en Pep era un home d'aquells que honran un barri y s'apoderan del cor de tot' una població.

Humildíssim fadrí fuster en sos principis, de progrés en progrés y de grau en grau en Pep havia acabat per enfilarse á las més altas regions de la fustería.

¡Quina diferencia entre aquells temps en que comensava á fer encenalls en la botigueta del carrer del Espígul y aquests altres en que 'l nom del antich fadrí fuster, convertit en celebritat, se trobava en totas las bocas y era objecte d'universals elogis!....

No 's parlava sino d'ell.

—¿Cóm está en Granallada?

—¿Heu vist l'última obra de 'n Granallada?

—Lo rey dels fusters es en Granallada.

—¡Quin home en Granallada!....

Y Granallada per amunt, Granallada per 'avall, l'ilustre fusteret del carrer del Espígul acabá per agegantarse y pendre las proporcions d'un héroe ó un semi-deu.

Avansant, avansant sempre, guiat per la seva bona estrella y ajudat per son indiscutible mérit, en Pep Granallada 's trobá estret en lo carrer del Espígul y resolgué aixamplar las alas y anarse á establir en un lloch mes gran y mes en relació ab la seva importancia.

—¡En Granallada se 'n va!—cridaren los vehins del carrer del Espígul:—¡en Granallada se 'n va!

Y en compte de lamentarho ho celebraren, perque estimavan á n'en Pep de debó, y no desitjavan altra cosa que la prosperitat del fuster insigne.

En Granallada se 'n aná, la ressonancia del seu nom aumentá més y més ab el cambi, y 'ls vehins del carrer del Espígul, embriagats d'alegría y satisfacció, cregueren que havia arribat lo moment de fer alguna cosa pera perpetuar lo recort d'aquell fet memorable.

Van reunir-se un vespre, y l'idea confusa que vagava en lo cervell de tots, prengué forma en un instant.

—¿Cambiém lo nom del carrer del Espígul y posémlí carrer de 'n Pep Granallada?

—¡Sí!—contestaren cent veus, electricadas.

—¿Coloqué una lápida sobre l'antigua fustería, ab unas lletras que diguin: «Aquí comensá en Pep á tocar fusta?»

—¡Sí! ¡Sí!....—

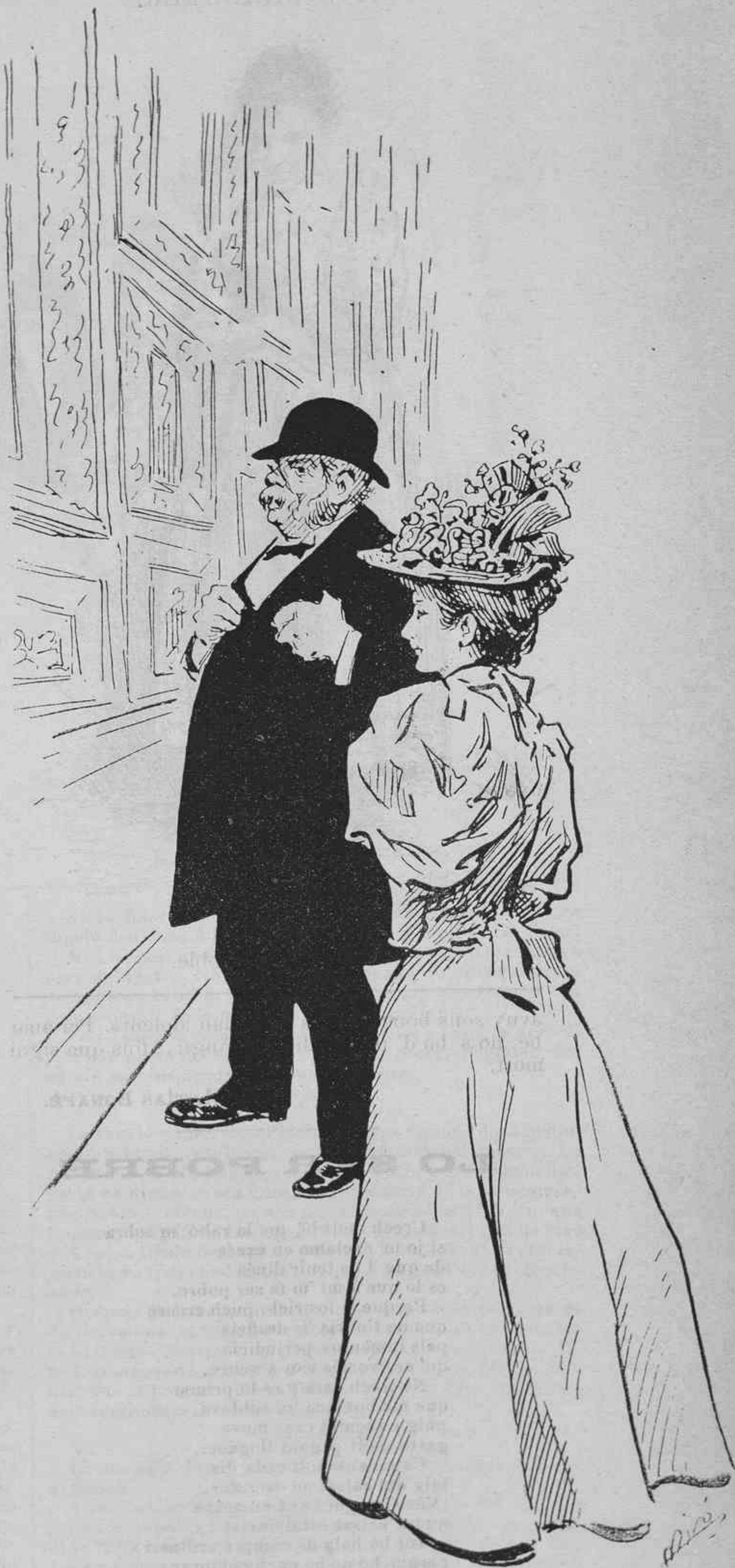
Unánimement fou aprobat tot, y l'endemá la lápida figurá en lloch senyalat y 'l carrer va titularse carrer de 'n Pep Granallada.

Pero ¡ay! lo que son las cosas. Fos que l'incens popular perturbés la seva inteligencia, fos que Deu ho disposés aixís, lo cas es que desde aquell día en Pep comensá á anar per malas vías, deixá las eynas, abandoná l'art, enganyá catorze ó quinze noyas vehinas, estafá algunas carretadas de fusta y cometé altrás inconveniencias que més de quatre cops sortiren en la gacetilla dels diaris.

Los pobres y affigits vehins del «carrer de 'n Pep Granallada» borraren plens de vergonya aquest nom y tornaren á posarhi «carrer del Espígul»; arranquen la lápida de l'antigua fustería trossejantla públicament, y algun d'ells, quan parlava d'aquesta planxa lamentable, pronunciava las següents paraulas que poden servir de *moraleja* al quènto:

—Está vist que 'ls homes son com els préssechs:

EN I.' EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS

—No; las donas pintadas ja m'agradan; pero, vaja, més me las estimo al natural....

TIPOS GRANADINS

Una noya del poble.

avuy sons bons y demá 's tornan dolents. Per anar bé, no s'ha d'immortalisar á ningú... fins que sigui mort.

MA'ÍAS BONAFÉ.

LO SER POBRE

Crech molt bé que la rahó 'm sobra
si jo m'exclamo en excés
de que 'l no tenir dinés
es lo que á mí 'm fa ser pobre.

Perque si fos rich, puch creure
que no tindria 'ls deficijs
pels immensos perjudicis
qu'are vostés van á veure.

No tinch casa y es lo primer
que ma butxaca 'm subleva,
puig no tenint casa meva
gasto molt pagant lloguer.

Caminant molt cada día
faig del calsat un *derrotxe*.
¡Vés si pognés aná en cotxe
quant calsat estolviaria!

Tot ho haig de comprá ordinari
perque bó no ho puch comprar
y com que 'l barato es car
gasto més del necessari.

Si vaig al teatro, ja 'm proba
tot sovint un luxó aixís;

pero, haig d'aná al paradís
y allí m'hi estripo la roba,
Tinch un mal bastant heretje:
me 'l treuria á Sant Hilari,
pro com que no puch anarhi,
gasto un dineral pel metje.

Compro el carbó á cuarterons
y la sal á mitjas lliuras,
compro justos los que-viures
y 'l vi me 'l faig dú á porrons.

Y 'ls negocis van al coci,
perque es cosa sapiguda
que comprant á la menuda
en rés se pot fer negoci.

Y treballant ferm, com cal
á una lley que no 's pot torsa
me malgasto vista y forsa
y no puch ahorrar ni un ral.

Y sempre apilant deficijs
per l'escassedat malmés.
¡Vés el no tenir dinés
si m'en dú de perjudicis!

J. PUIG CASSANYAS.

LLIBRES

CROQUIS PIRINENCHS per J. MASSÓ Y TORRENTS.—Si un llibre pot justificar l'existencia de tot un moviment literari de caràcter regionalista, aquest llibre no es altre que 'ls *Croquis Pirinenchs*. ¡Quin caràcter més decidit, més accentuat, més franch!... ¡Quina sinceritat no destilan totas las sevas páginas!... ¡Quin esperit d'observació no campeja en totas ellas!... ¡Quina visió més justa del natural y quina evocació més sugestiva de tipos, escenas y paisatjes!...

Considerém las dotze narracions que componen la colecció completament intraduhibles á un altra llenguatge que l'originalíssim en que han sigut escrites. Sols los Pirineus tenen lo color y la llum que l'autor emplea pera pintar sos quadros. Sols allí, en aquella cadena de montanyas que separa á dos estats artificials sense poder dividir á la rassa catalana que á l'un y al altre costat viu, sent, sofreix y gosa; sols en aquellas alturas majestuosas, en aquellas valls sempre verdas, en las cabanyas del pastors y en los petits llogarets recolzats en las vessanas, se troban las impresions que l'autor reproduheix ab tan vigor y ab tanta forsa, usant sempre 'l pintoresch llenguatge de aquell poble.

De las dotze narracions no sabriam, en realitat, quina triar com á millor. Totas, per un ó altre concepte, tenen un valor extraordinari.

L'autor es un excursionista que se 'n emporta la visió y 'l perfum de las comarcas que recorre. Sa ploma espontánea sab reproduhir no sols las formas exteriors, sino l'esperit de la gent y de la terra, ab una rusticitat encantadora que tanca un fondo de verdadera poesia.

Es además un apassionat de las reivindicacions del poble catalá, y s'ha de confesar que tal com las expresa son no sals respectables, sino molt hermosas. Per formularlas se val en primer lloch del sentiment; pero no va á furgar, com fan alguns ilusos en los cementiris, en los sepulcres ahont jau tot lo que ha caygut per no tornar á alsarse: li basta pel contrari, pendre compte y rahó de fets y cosas que viuen encare, ab gran vigor, havent resistit l'empenta dels sigles y las conveniencias més ó menos legítimas de la política y de la diplomacia.

Las visions del autor de *Croquis Pirinenchs*, quan desde l'altura, entre 'l misteri de la nit, se li figura contemplar lo despertar d'un poble, es alguna cosa més que 'l vá ensomni de un poeta, ja que respón á condicions reals, tan arrapadas al cor del poble, com ho están las penyas á aquellas montanyas y 'ls arbres centenaris á aquellas penyas.

No podrán aquestas aspiracions realisar-se en molt temps, pot ser may; pero es indubtable que existirán sempre, mentres se parli 'l catalá llenguatge y 'l Pirineu, aspre bressol de la patria catalana, no acoti sas majestuosas cimas.

RATA SABIA.

A UNA

¿Que 't dediqui una poesia
m' has dit? ¿ja sabs que demanas?
y á qui ho demanas també?
Sens dupte m' has pres per altre,
perque venirte'n á mi
demanantme aquesta vianda
es com di á un pastisser que't
fassi un parell de sabatas.
¡A mi venirme en fer versos!....
¡vaya una poca sustancia!
y dedicártels á tú!....
menos, molt menos encara.
A tú!.... que (dit en perdó),
ets tan bruta y tan deixada
que vas, fant si es pe 'l carrer,
com si es per estar per casa,
sempre plena de penjolls
y tota feta una llástima
puig sempre sembla 'l teu cos
l' aparador d' un drapaire?....
No, creume, treutho del cap
y posat'ho á un' altra banda.
¿Cóm vois que m' inspire jo
dihent de tú, verbi-gracia,
que tens lo cos tornejat,
si 'l tens que sembla una márfega?
¿que 'ls teus ulls son dos estels
y de rosas son tas galtas,
si d' aquells un lo tens borni
y aquestas molts arrugadas?
També 'm vas encomanar
al ferme aqueixa demanda
que volías que 't digués
nineta, ¿no es cert Tomasa?....
Ni....neta ¡no 'm fassis riure!....
Sembla que aquesta paraula
va ser feta per tú sola
per que 't ve que ni pintada
¿no es vritat? Vaja no neguis
que has estat molt acertada
al demanarm'ho y que 's una
veritat com una casa.
Si, no ho duptis un moment:
y no es que vulgui alabarte,
puig que en ta vida has sigut
noya, ni-neta, ni guapa.

PAU PLÀ.

LIRICH

La comedia *Velay!* de Leopoldo Cano es una obra d' estructura antiquada, de desenvolupament artificios. Son los protagonistas dos canonets un dels quals tanca un bitllet enter de la rifa nacional premiat ab la grossa de Nadal, de manera que l' obra podria titularse: ¿Qué hi ha dintre de dos canóns?

Després de un sens fi d' incidents, triunfan la bondat y la ignocencia, gracias á las tretas de un tío de Medina que dessota de una escorxa ruda alenta una ánima bondadosa, una inteligencia perspicas y una verdadera fábrica de frases xispejants.

L' afany de dir frases es la tónica de aquesta producció. Se coneix que 'l Sr. Cano ne té molts per dir, y algunas d' ellas molt coherentes y aceradas, y las posa en boca dels seus personatjes... personatjes de pedra foguera qual missió no es altre que treure espurnas al sotraqueig de uns versos no sempre fácils y si molts vegadas aspres y durs com un cop soptat.

En l' execució 's distingiren de una manera especial lo Sr. Mario y la Srta. Suárez, quals bonas condicions de naturalitat y ajust hem tingut ocasió d' encomiar tantas vegadas.

TIPOS GRANADINS

En un palco dels toros.

Ab la dolora de Campoamor *Cuerdos y locos* se doná una funció dedicada á la bona memoria de 'n Frederich Soler. A la llegua 's véu que Campoamor no vá escriure la seva obra pel teatro. No obstant brilla en ella lo *sprit* algunas voltas paradoxal del autor de tantas composicions que son gala y orgull de la moderna poesia castellana. Terminada la representació de *Cuerdos y locos*, se procedí á la coronació del busto de Frederich Soler, llegintse dos de sas mes inspiradas poesias catalanas.

**

La funció en honor del insigne Pérez Galdós donada diumenje á la nit, resultá un verdader triunfo pel mestre. Lo teatro estava plé y la representació de *Los Condenados* despertá en distintas ocasions l' entusiasme de la concurrencia. Sobre l' escena, en una de las molts ocasions en que l' autor hi signé eridat, caygué una verdadera pluja de flors y llorer... ¡Quin desengany pels que á Madrid, ab tanta injusticia havian condemnat á la pena de mort á *Los Condenados!*...

Després de la representació, per disposició del arcalde de Barcelona, la banda municipal obsequiá ab una serenata al ilustre escriptor, gloria de las lletras castellanas. No podém menos de aplaudir l' acte de delicadesa del Sr. Nadal, que al honrar á Pérez Galdós s' ha fet fidel intérprete dels sentiments de Barcelona.

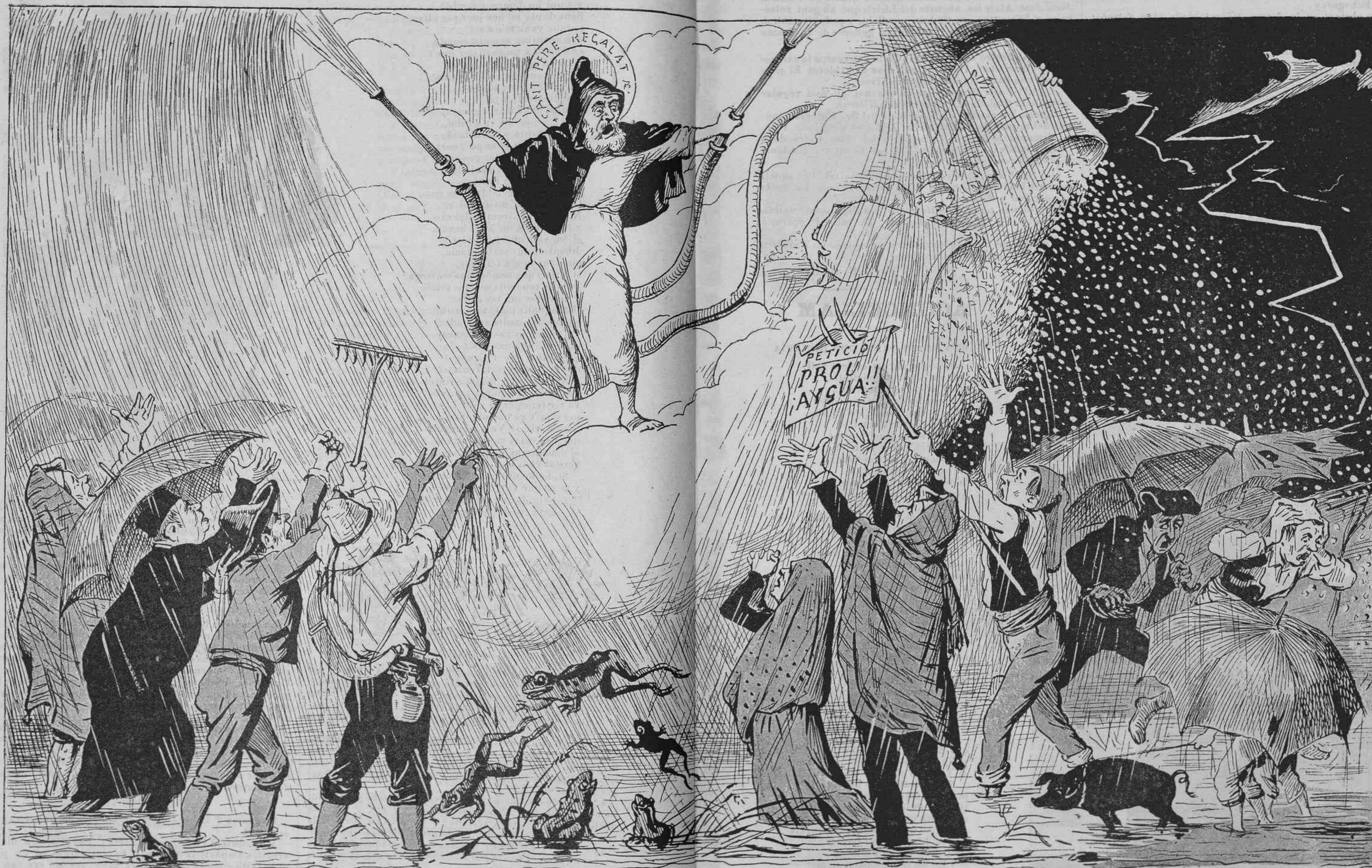
NOVEDATS

Lo drama d' Echegaray *El Estigma* vá ser rebut ab grans aplausos.

Y no obstant l' obra no resisteix l' análisis. Un fill que arrostra impávit la deshonra, havent purgat en un presidi la falta comesa per son pare, falta que no era tan deshonrosa desde 'l moment que s' inspirava en l' amor desmesurat que tenia al seu fill, es un personatge convencional á tot serho.

Y acaba de serho encare mes, quan al veure descubert lo qu' ell guardava com un secret, y que li val la rehabilita-

¡PROU AYGUA!

—¡Pere Regalat!
 ¡Tingueuhi més trassa!
 Ahí 'n feya poch,
 ¡avuy 'n feu massa!

ció mes completa davant de la societat y la possessió segura de la dona á qui estima, 's treu una pistola y 's clava un tiro.

Cosas aixís sols passen en lo teatro... s' entén, en lo teatro d' Echegaray.

Y no obstant en lo drama, á despit de la seva falsedat fonamental hi abundan las escenas ben desenvolupadas, las frasses brillants y 'ls efectes escénics qu' enganxan á aquella part del públich, sempre la mes numerosa, que 's deixa guanyar per lo que veu, prescindint en absolut de tot esperit d' análisis.

Contribuí al bon éxit de la representació l' esmerat despenyo que tingué l' obra, especialment per part de la Sra. Guerrero, la qual, en un paper molt simpátich, pogué lluir sas escelents condicions de dama jove. Se veu que 'l mestre Echegaray li feu un vestit á la mida, molt ben ensopegat, sense una arruga. Los Srs. Díaz de Mendoza y Garcia Ortega, sempre dintre de sos respectius papers, feren algunas escenas com dos actors de primera forsa.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Mentres *El Gaitero* continúa sostenintse al *Tivoli*, de la producció titulada *El Testarudo* presentada ab molt ringorango de decoracions, trajos y balls, ja no se 'n parla. ¿Quin aliment pot donar un plat en lo qual tot es salsa, no haventhi gens de tall?

... Al *Eldorado* ha acabat ja sas representacions la companyia acrobática.

Una secció de la companyia de 'n Mario se disposa á donarbi una serie de funcions del notable drama de Dicenta *Juan José*. Aixís los abonats del Lirich que ab gent xulesca no s' hi tractan, res tindrán que dirhi, y podrá 'l públich de Barcelona saborejar las infinitas bellesas de un drama tan sugestiu.

... Al *Teatro Gran-via* anit devía estrenarse la sarsuela *El primer tenor*. Durant algun días ha explotat *El gran Mogol*, que havia sigut estrenat al Tivoli.

... Al *Jardi Espanyol* s' ha estrenat ab éxit regular la sarsuela titulada: *Lo marqués enmatllevat*.

Aquesta nit estreno de la sarsuela del Sr. Figueras, música del mestre Fando, titulada: *La llissó de dibuix*. Y demá dissapte estreno de *La zarzuela del chico*, lletra de 'n Liern y música de 'n Sadurní. Aixís s' ha de fer per tenir al públich content.

... El *Nuevo Retiro* está en plena activitat. Per aquell escenari han anat desfilant *La Africana*, *Faust*, *Un ballo in máscara* y *Ernani*.

Anit devían posarse 'ls *Hugonots*, y á continuació anirán *Carmen* y *Gli amanti de Teruel*... ¡A ralet l' ópera, á ralet!...

¿Veritat que aquests miracles d' economia no 's veuen mes que á Barcelona?

N. N. N.

NITS D' ISTIU

—¡No vé!

ACONCÉLLAM

AL BON AMICH SALVADOR BONAVÍA

Salvador, tú qu' ets gat vell,
deixant á part ta modestia,
si no ha de serte molestia
vull que 'm dongas un concell.

Es lo cas, amich, qu' estich
com un ximple enamorat;
mes avans de pendre estat
donam ton parer d' amich.

Creu que no 't consultaria
si fos una solzament
la que lo meu cor preten:
¡per poch m' amohinaria!

El mal, Salvadó, es aquet
per més que 't sembli mentida:
lo trobar-me, ¡per ma vida!
que n' estimo sis ó set.

Ves treyent comptes, sino:
la Roseta, una modista
que 'm fá perdre 'l mon de vista
ab son tipo engrescadó.

La Pepeta, es una rossa
d' ulls de cel (estant seré)
no té pares, pero té
molts diners... ¡una real mossa!

Bella com un serafí
es la Julia á no duptá,
ab un garbo... fins allá
y un salero... fins allí.

L' Aurora, es una morena
tan guapa que dona l' opi;
ha fet de gracias acopi,
(jo de ripis ¡quina pena!)

Afegeix als noms aquests
una Antonia y una Amparo
y digam sens cap reparo
si 't surten els comptes nets.

No aumentis mon desconsol
prenent lo que 't dich á guassa,
¡ja reconech que aixó es massa
amor per un home sol!

Per xó que ho comprench aixís
es que 'l teu concell imploro
¡jo per sis donas me moro
y 'l cor no 'l puch partí en sis!

Tú pósat en lo meu lloch
y després pots contestá
si ab lo que 'm passa no n' hi ha
per tirá 'l barret al foch!

Ara bé, tú en lo meu cas

PENAS DE LA TEMPORADA

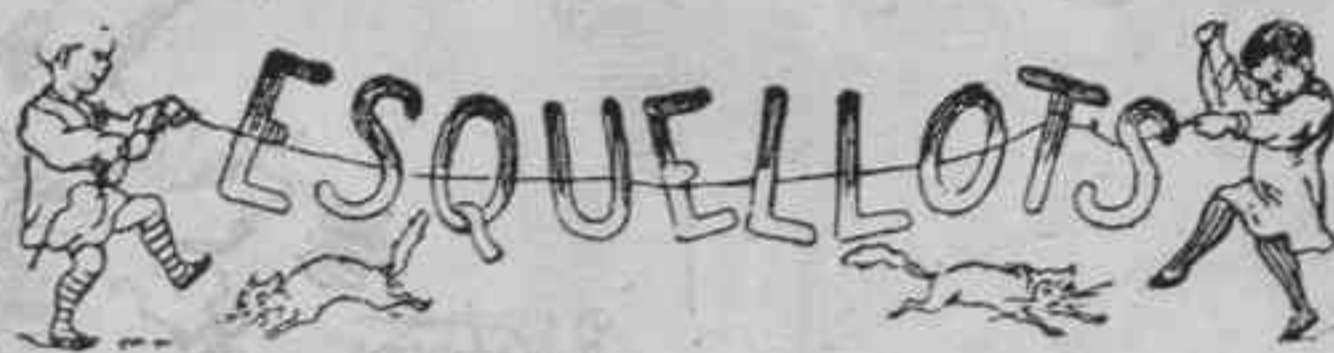

—¡Ay bossal, si tú sabías
las penas que 'm fas passar,

prou dirias á l' Arcalde
que me 'l deixés arrencar!

explicam lo que farias
y quin camí seguirias
per no donar un mal pas.
Jo no me 'n sé pas sortí
ni rifantme á las sis bellas;
puig tornantme boig per ellas....
¡no n' hi ha cap que 'm vulgui á mi!

JAPET DE L' ORGA.

No se de cap periòdich que s' haja ocupat de la
significació extraordinaria que té l' elecció de don
Valentí Almirall pera la presidencia del Ateneo bar-
celonés.

La *Renaixensa* que tant s' ocupa del moviment catalanista no ha dit encare aquesta boca es méva, y no obstant tenim motius mes que suficients per creure que al *orgue* catalanista la professó li vá per dintre.

May havia acreditat tant lo carrer en que viu...
Lo periódich del carrer de Xuclá, *xucla*.

Y qui xucla, calla.

*
**

Era de veure durant lo curs passat lo rebullici de les *maynades* de la lliga, que tenint á la séva societat mitj morta de anèmia, galejavan de haver conquistat *nada menos* que l' *Ateneo barcelonés*.

En las eleccions d' enguany donárense per triunfadors en totas las seccions. Y no obstant...

Los elegits en las seccions nombraren president al Sr. Almirall.

*
**

Qui conegui las vellas disidencias y rivaltats que minaren la vida del antich *Centre catalá*, gracias á las quals un núcleo numerós se separa de aquesta

associació pera formar la *Lliga de Catalunya* en front del Sr. Almirall, compendrà desseguida que 'l nombrament de dit senyor pera la presidencia del Ateneo ha de haver produhit als *lligats* lo mateix efecte que si 'ls fessin pessigollas ab una mata d' argelagas.

No s' acostuman á veure molt sovint tiros que surtin tan rodons per la culata.

*
**

Castigadas aixís las intemperancias dels *lligats*, queda l' *Ateneo barcelonés* en lo lloch que li correspon de justicia. Es un Centre de tolerancia ahont hi caben perfectament totas las opinions, ideas y tendencias.

Y á pesar de la passivitat de la inmensa majoria de sos socis, está vist y demostrat que totas las intrigas, de rebot, acaban per ferir als mateixos que las traman.

Del programa de las festas organizadas en obsequi del cardenal Cassanya:

«Dissapte 11.—A las 5 de la tarde gran concert en lo Palau de Bellas Arts, interpretant la banda municipal y 'ls alumnos de la Escola municipal de música, la missa de *Requiem* de Verdi.»

Una missa á la tarde y en lo local de la Exposició de Bellas Arts!...

Y lo més bonich es que celebrará 'l canonge Llántias.

¡Canonge, si, senyors! Canonge per partida doble. La direcció de la banda es una canonjía; y la direcció de la escola municipal de música un' altra.

L' álbun *Presbiterias* ha sigut denunciat.

Sentim que 'l governador de la Provincia Sr. Hinojosa, qu' es una persona ilustrada, cedeixi á las pressions de certa gent que á nom de una moralitat comillesca, s' entretenen á molestar al próxim, descartant lo cos á tota mena de responsabilitat.

Davant dels Tribunals de Justicia, l' editor patentisarà en son día, 'l dret que l' assisteix á expendre l' álbun seqüestrat, y ja veurán com cap de aquests pares de familia se presenta á sostenir l' acusació, ni molt menos á respondre dels danys y perjudicis que ocasionan ab las sévas denuncias solapadas.

Hora sería de que se 'ls fes comprendre que si volen agafar peix, es necessari que 's mullin.... *la fulla*.

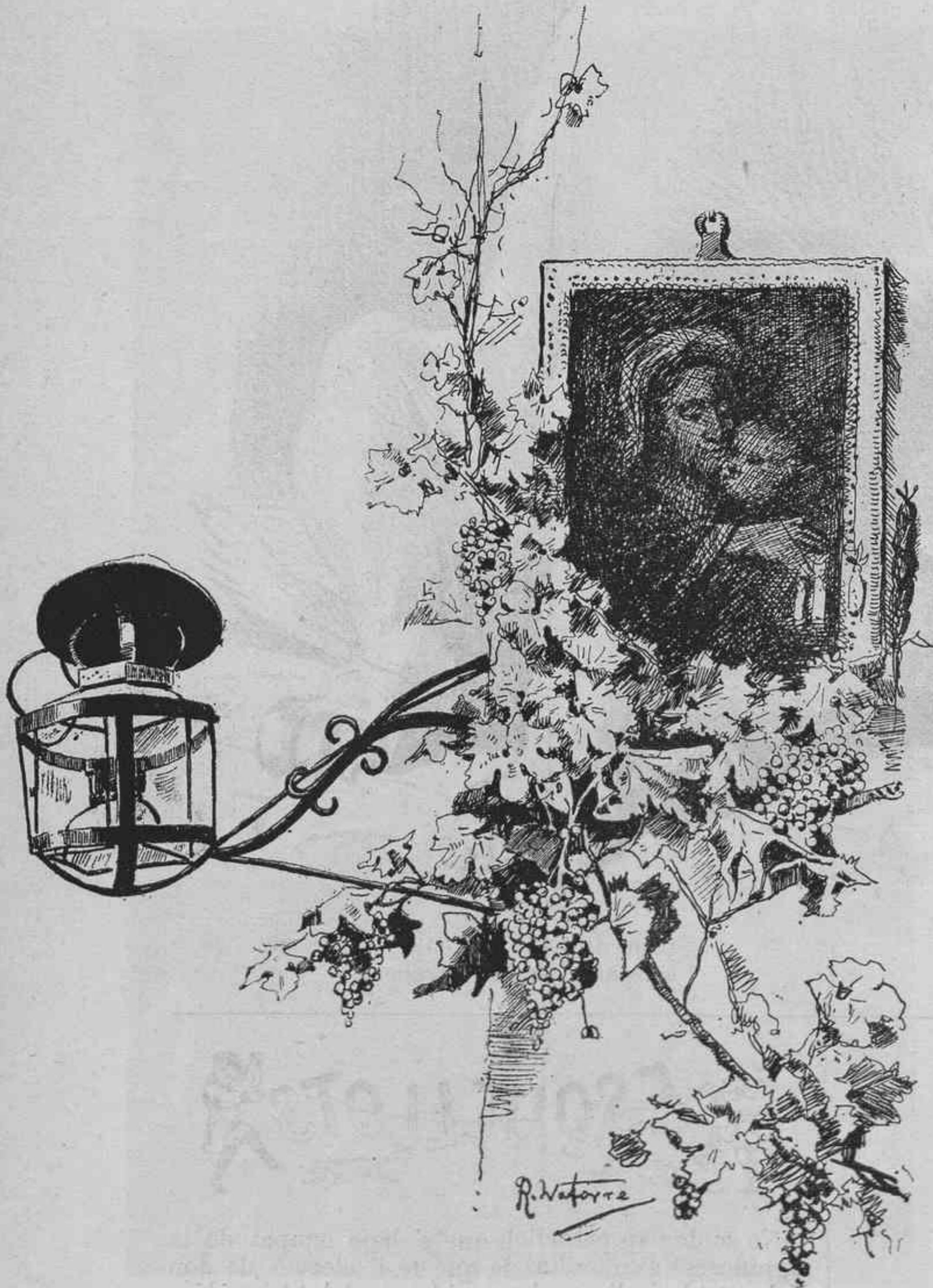
Al Ateneo de Madrit lo govern ha resolt concedirli una subvenció anual de 50,000 pessetas procedents del pressupost general del Estat.

En cambi al de Barcelona se li negá la condició de societat pública pera permutar lo quartel nou de la Guardia civil ab lo vell edifici de la Rambla, que tractava de utilitzar pera construhiri la casa, després de saldar la diferencia de valor que pogués resultar entre 'ls dos edificis.

Es á dir: per l' Ateneo de Madrit una subvenció quantiosa; pel de Barcelona en cambi, ni la mes mínima consideració.

Justicia que manan fer los governs centralisats: qui s' está al costat de l' olla es qui la pot escumar.

GRANADA.—DETALL DEL ALBAICIN

La Verge dels Miracles, en la plasseta del Salvador.

¡GANGA!

—¡Bé me l' han discutida,
mala negada!
Pero ja me 'n puch riure:
¡l' he ben pescada!

Lo *Teatro catalá* se nega á pendre part en lo foment de la suscripció popular oberta á favor de don Jacinto Verdaguer.

Lo periódich dels Teatros y dels Montepíos pretén *haver tingut la sort de oferir á n' en Cinto LO QUE LI HAURÍA DONAT PER TOTA SA VIDA 'L BENESTAR MORAL Y MATERIAL*. Consigna que per ferho estava *degudament autorisat*, y recalca dihent que la seva oferta franca, formal y seria *estava sólidament garantida*; pero que Mossén Verdaguer no vá acceptarla.

Las revelacións del *Teatro catalá* no han pogut menos de cridar-nos l' atenció mes que per lo que dihen per lo que volen dir.

¿Qué será aquest poder superior que l' elegeix per intermediari de ofertas que poden proporcionar á un home com Mossén Cinto lo benestar moral y material per tota la vida?

¿Pertany també 'l modest periódich de Teatros y Montepíos á la afortunada confraria de las

Cinquillas, que segons malas llenguas procura filtrarse per tot arreu?

En aques cas, una cosa li suplicarém: que tiri teló y 'ns deixi veure la comedia.

La festival donada diumenje en los Jardins del Parch per l' Associació de coros de Clavé, se vejé molt animada.

Los coros mereixen un calurós aplauso per sa generosa iniciativa.

No 'l mereixen de igual manera 'ls concurrents en sa inmensa majoria, ja que á pesar de que la festa 's feu al objecte de allegar recursos per socorre á las familias de las víctimas del atentat del carrer de Cambis nous, se recaudá sols una cantitat relativament insignificant.

¿Es que al poble barceloní ja no li importa res perdre la ben guanyada fama que tenia de filantrópich y caritatíu?

Hasta á l' Abisinia s' ha establert lo servey telefónich.

Lo rey Menelik per impedir que 'l poble destruheixi 'ls pals y 'ls fil-ferros de la instalació, 'ls ha fet declarar sagrats.

Una cosa per l' istil s' hauría de fer en certas comarcas d' Espanya ahont á cada punt hi ha qui talla y 's queda ab llarchs trossos de fil.

Certas kábilas peninsulars se fan dignes de que vingui á Espanya un Menelik á parals'hi 'ls peus excomunicantlas.

Nicomedes al anar al Vendrell al objecte de cumplir sa tétrica missió, no vá trobar fonda, ni posada, ni casa particular que s' avinguessin á hostatjarlo.

—Pero ¿por qué?—preguntava en Nicomedes que sempre s' ha cregut ser un element necessari dintre de la present organisació social.—¿Por qué?—repetía tot extranyat.

Si Leopoldo Cano l' hagués sentit, li hauría contestat:

—Pues, *velay!*

Gran *meeting* de donas á Berlin, en lo qual han reclamat unánimement que 'ls siguessen concedits tots los drets civils, polítichs y socials.

Una de las oradoras vá dir:

«Nosaltras no som iguals al home sino en lo Códich Penal.»

PENTINAT DE CRIADAS

Del modelo del costat n' han tret aquest resultat.

Es molt cert.

Pero en cambi disfrutan de totes las ventatjas compresas en lo Códich de la galantería.

No obstant, no deixan de serme simpáticas las berlinesas ab sas aspiracións á la emancipació.

Desde que hi ha tants mascles dignes de portar faldillas, just es que hi haja moltes femellas que aspirin á portar pantalóns.

Enviém lo tribut de nostre condol á la desconsolada familia de D. Joseph Amat y Capmany, distingit advocat de Figueras y no menos notable poeta y autor dramátich catalá.

Una enfermetat cruel y llarga, contra la qual s'han estrellat tots los recursos de la ciencia, l'ha portat á la sepultura, quan encare no havia cumplert sos cinquanta anys.

Amat y Capmany unía á una inteligencia preclara, un cor excelent. La dignitat, l'honor y la noblesa de sentiments sigueren sempre 'l nort y la guía única de tots los seus actes. Sa perdua ha sigut sentidíssima tant á Figueras, sa ciutat natal, com á Barcelona, ahont contava ab un gran contingent d'amichs que l'estimavan y l'apreciavan com se mereixia.

Per una fruslería que no val la pena de parlarne s'ha concertat un desafió á sabre.

Quan un dels adversaris se dirigeix al terreno acompanyat dels seus padrins, está groch, decaigut, tremolós.

—Vaja, home—li diu un dels que l'acompanyan. —Animo, que tot anirá bé: las condiciones son enterament iguals.

—Que no que no ho són—respón el que va desafiarse: ja m'hi jugo qualsevol cosa que jo tinch molt mes canguelo que 'l meu rival.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Es-pa-vi-la-da.*
- 2.ª Id. 2.ª.—*So fá.*
- 3.ª ACENTÍGRAFO.—*Alta—Altá.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Urganda la desconocida.*
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Humbelina.*
- 6.ª ROMBO.—

B
P E L
P O L L A
B E L G I C A
L L I M A
A C A

- 7.ª GEROGLIFICH.—*Per sobretodos á casa dels sastres.*

GEROGLIFICH ILUSTRAT

(La solució en lo número próxim.)

XARADA

I

A INSTANCIAS D'UNA HERMOSA

—Dedicam una xarada,
tú que hi tens la má trencada;
—un jorn, *Dos hu* me vas dí;—
y jo com soch complacent
ab las noyas, al moment
váreig contestarte així:
Te la faré desseguida
ja que aixís ho vols, aixerida,
puig si bé he de rumiá un mes
per compondre una quarteta
¡dos-tres ditxa per un poeta
quan una n. ya li *hu-tres!*
Y á més, essent tan pítera
com ets tú, de cap manera
puch contestarte que no
ab paraulas gens confusas,
ni venir ab mil excusas
á la teva petició.
Ara pots que t' enfadi
la xarada, ó no t' agradi
perque hi ha tal ó qual cosa
que á n' á tú bé no t' escau.
¡A n' á mí tampoch no 'm plau
que no m' estimis, hermosa!
Puig desde aquell crúel instant
qu' en la *total* treballant
¡ingrata! vas despreciar
l' amor que jo t' ofería,
que una crudel melangia
sempre molt trist me fá estar.
Pro á pesar de tot aixó,
he cumplert ta petició,
dedicante la xarada.
¿Qué dius? que n' estás agrahida?
Donchs ¡aja! *¡Endolceix* ma vida
volguent esser ma estimada!

F. CARRERAS P.

ACENTÍGRAFO

En lo carrer de *Total*
ahí 'l *Tot* se va fer mal.

H. VILÁ M.

TRENCA-CLOSCAS

ELISENDA, NO TANTS CANTONS

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul de una pessa catalana.

PAU CASCABELL.

GEROGLIFICH

X
P O O O
T
I R I
L I
M O N
I

PERET DEL CAFÉ.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

AVIS

Prohibida la venta de

PRESBITERÍAS

y recullida per disposició gubernativa l' edició d' aquesta famosa obra, ens veyem privats de servir al públich, fins que quedi resolt aquest incident.

COLECCIÓN DIAMANTE (EDICIÓN LÓPEZ)

TOMOS PUBLICADOS

<p>Tomos</p> <p>1.º—<i>R. de Campoamor</i>: Doloras.—1.ª serie.
 2.º— Id. Doloras.—2.ª serie.
 3.º— Id. Humoradas y Cantares.
 4.º— Id. Los Pequeños Poemas.—1.ª serie.
 5.º— Id. Los Pequeños Poemas.—2.ª serie.
 6.º— Id. Los Pequeños Poemas.—3.ª serie.
 7.º— Id. Colón, poema.
 8.º— Id. El Drama Universal, poema, t. 1.º
 9.º— Id. El Drama Universal, poema, t. 2.º
 10.— Id. El licenciado Torralba.
 11.— Id. Poesías y fábulas, 1.ª serie.
 12.— Id. Poesías y fábulas, 2.ª serie.
 13.—<i>E. Pérez Escrich</i>: Fortuna, historia de un perro agradecido.
 14.—<i>A. Lasso de la Vega</i>: Rayos de luz. Traducciones en verso de los más célebres poetas extranjeros.
 15.—<i>Federico Urrecha</i>: Siguiendo al muerto.
 16.—<i>A. Pérez Nieva</i>: Los humildes; cuentos y siluetas.
 17.—<i>Salvador Rueda</i>: El gusano de luz.
 18.—<i>Sinesio Delgado</i>: Lluvia menuda.
 19.—<i>Carlos Frontaura</i>: Gente de Madrid. Siluetas y semblanzas.
 20.—<i>Miguel Melgosa</i>: Un viaje á los infiernos.
 21.—<i>A. Sánchez Pérez</i>: Botones de muestra.
 22.—<i>José M. Matheu</i>: ¡Rataplán! (cuentos).</p> | <p>Tomos</p> <p>23.—<i>Teodoro Guerrero</i>: Gritos del alma. (Desahogos en prosa).
 24.—<i>Tomás Luceño</i>: Romances y otros excesos.
 25.—<i>L. Ruiz Contreras</i>: Palabras y plumas.
 26.—<i>Ricardo Sepúlveda</i>: Sol y sombra, prosa y verso.
 27.—<i>José López Silva</i>: Migajas.
 28.—<i>F. Pi y Margall</i>: Trabajos sueltos (Amadeo de Saboya.—Juan de Mariana.—D. Juan Tenorio).
 29.—<i>Emilia Pardo Bazán</i>: Arco iris (cuentos).
 30.—<i>E. Rodríguez Solís</i>: La mujer, el hombre y el amor.
 31.—<i>M. Matoses (Corzuelo)</i>: ¡Aleluyas finas!
 32.—<i>E. Pardo Bazán</i>: Por la España pintoresca (viajes.)
 33. } <i>Antonio Flores</i>. Doce españoles de brocha gorda.
 34. }
 35.—<i>José Estremera</i>: Fábulas.
 36.—<i>Emilia Pardo Bazán</i>: Novelas cortas.
 37.—<i>Emilio Fernández Vaamonde</i>: Cuentos amorosos.
 38.—<i>Emilia Pardo Bazán</i>: Hombres y mujeres de antaño (semblanzas).
 39.—<i>Javier de Burgos</i>: Colección de cuentos, cantares y chascarrillos.
 40.—<i>E. Pardo Bazán</i>: Vida contemporánea (costumbres).
 41. } <i>Jacinto Labaila</i>: Novelas íntimas.
 42. }</p> |
|--|---|

Cada tomo lleva una cubierta al cromo distinta.—Precio de cada tomo 2 reales.

TRES MUJERES

POR

J. O. Picón

Un tomo 16.º Ptas. 2'50.

EL TOCADOR MODERNO

Y

LA DROGUERÍA EN LA MANO

6

ramillete de 300 recetas

POR

J. Montaner y Grivé.

Precio 4 pesetas.

SUPERFLÚMINA

POR

LUIS TACORONTE.

Precio 2 pesetas.

La Higiene de los sexos

POR EL

Doctor E. MONIN

Un tomo 8.º encuadernado

Ptas. 3'50.

NOTA.—Tethom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuu, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de port. No respónem d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixa.

FLORS D' ISTIU

Clavells, magnolias, camelias,
rosas de perfúm diví....

¡Quí pogués siquiera un' hora,
ser l' amo d' aquest jardí!